

Τζάνειο

Ετυχε, τυχαίνουν αυτά, να επισκεφτώ το Τζάνειο Νοσοκομείο. Αδιαθεσία, ταχυκαρδίες, πίεση συγγενικού προσώπου. Πειραιάς, Νοσοκομείο Τζάνειο.

Η απόλυτη παρακμή. Κόσμος εξαθλιωμένος, σκηνικά τριτοκοσμικής χώρας. Στα έκτακτα περιστατικά αναφέρεις στον σεκιουριτά (!!!) τον λόγο επίσκεψής σου στο νοσοκομείο και αυτός (!) σου δίνει χαρτάκι (μπάκαλόχαρτο) για τον γιατρό που πρέπει να σε δει (!) με τον αριθμό προτεραιότητας.

Και η αγωνία και η ταλαιπωρία συνεχίζεται. Φτάνω εκεί στις 11 το βράδυ και φτάνει 3 το πρωί για να μας δει ο «τρελαμένος, ταλαιπωρημένος» γιατρός...

Και σκέφτομαι, αποχωρώντας απογοητευμένος τα ξημερώματα: Σε αυτή την Ευρώπη πασχίζουμε να κρατηθούμε. Γι' αυτή διαπραγματευόμαστε. Γι' αυτή δίνουμε τις δόσεις σε θεσμούς, τρόικες και όπως αλλιώς θα τους βαφτίσουν.

Για τέτοια νοσοκομεία πασχίζουμε που αδυνατούν για τα στοιχειώδη; Πάλι καλά, θα μου πει ο διπλανός μου, που υπάρχουν κι αυτά. Απελπίζομαι και ονειρεύομαι, αυτό μου έμεινε, μια χώρα με σύγχρονα νοσοκομεία, σχολεία, πανεπιστήμια, πάρκα...

Με ξυπνάει η τηλεόραση με τους τσακωμούς των πολιτικών για τον τρόπο διατήρησης στην Ευρώπη (τους)...

ΝΙΚΟΛΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ